

VİCDANIN SESİ*

İpek YÜCE**

Adını bilmediğim bir denizin kıyısında buldular cesedimi. Üç yaşındaydım daha. Sizin için ufak bir süre belki; ama benim hayatım. Ben daha gözlerimi açalı üç sene oldu dünyaya. Üç sene önce gördüm ilk defa annemle babamı, üç sene önce ilk defa çektim nefesimi içime. Ve şimdi o üç senenin sonunda, adını bilmediğim bir deniz kıyısında, yüz üstü uzanmış yatıyorum. Kalbim durdu, nefesim tükendi. Gözlerim karardı önce, sonra ses kesildi kulaklarımdan. Üç yaşındaki çocuk yüzme bilmez ki... Üç yaşındaki çocuk bilmez ki savaş nedir...

Bazı yaşlıtlarım kadar şanslı değilim ben. Bombaların yağdığı bir şehirde, kurşunların içinde doğdum. Belki bir film gibi geliyor şimdi size. Öyleyse şöyle hayal edin: Ben bir savaş filmindeki masum çocuğum. Tek bir fark var: Ortada bir stüdyo yok ve kurşunların hepsi gerçek. Gerçek olmasaydı babamın bacağını da yaralayamazlardı zaten değil mi?

Yemyeşil parklarda oradan oraya koşturmak varken, yıkık dökük evlerde sus pus oturdum üç sene. Ne oluyordu, neden bu durumdaydık? Hiçbir fikrim yoktu. Babamın bacağı neden öyleydi, neden sürekli korkarak bakıyordu annem? Anlam veremiyordum. İlk defa "anne" deyişimde bile değişmedi annemin yüzü. Sarılıp ağladı bana. Annemi kim bu kadar üzdü?

Kim bilir ne haldeler şimdi... Beni arıyorlar mıdır acaba? Yoksa onlar da adlarını bilmediklerini bir denizin kıyısında öylece yatıyorlar mı tıpkı benim gibi? Çaresiz. Ne olduğunu hiçbir zaman tamamen anlayamadan...

Dedim ya, bazı yaşlıtlarım kadar şanslı değilim ben. İlk doğum günümde kalabalık bir masanın başında kocaman bir pastayı üfleyemedim mesela. Babam işten dönünce boynuna atlayıp bana çikolata almış mı diye elindeki poşetlere bakamadım. Bir kere bile geçmedim şımarıklığın kıyısından. Tek amacımız vardı: Yaşamak. Ve yaşayabilmek için, en azından daha insanca yaşayabilmek için bırakmak zorunda kaldık toprağımızı. Neyimiz var neyiz yoksa verip, bizi güzel bir hayata götürecektir bir tekneye bindik. Yani biz öyle umut ediyorduk. Zannediyorduk ki, ölüm korkusu olmadan rahatça sokaklarda yürüyebileceğimiz, ailecek bir sofraya oturabileceğimiz, bomba seslerinin duyulmadığı, huzurlu bir hayata doğru gidiyoruz. Önümüzde bembeyaz bir sayfa açılacak oraya vardığımızda... Olmadı...

Bir bahar günü çıktığımız yolculuk, o gece son buldu fırtınalı bir denizin ortasında.

* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)'ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı'nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan "Göçmen Sorununa Genç Bakış" İsimli yarışmada hikaye dalında **BESİNCİ (Tevsik ödülü)** olan eser.

** İpek YÜCE/ Adnan Menderes Üniversitesi Eğitim Fakültesi-Okul Öncesi Öğretmenliği Bölümü, Lisans Öğrencisi,

Çığlık seslerine alışığım; ama ufacık teknenin içinde o kadar kalabalık bir feryadı ilk kez duyuyordum. Annem sımsıkı sarıldı bana, babam da anneme. Son kez baktık birbirimize. Her şeyin son kez olduğu bir geceydi. Ve kocaman dalgalara direnmekten vazgeçince altımızdaki tekne, onca çocuk onca kadın onca adam, kendimizi buz gibi bir tuzlu suyun içinde bulduk.

Çoğunuz için eğlenceli bir yer deniz, biliyorum. Çoğunuz havaların ısınmasını, kavurucu güneşin hiç eksik olmamasını ve onun altında bronzlaşırken teniniz buz gibi sulara atlamayı bekliyorsunuz bütün kış. Belki ben de öyle olurdu biraz daha şanslı olsaydım. Coğrafya insanın kaderi midir? Galiba bunu biraz düşünmek gerekiyor.

Nerede kalmıştık? Evet, hatırladım. Tuzlu su demiştim en son. Genzimi yakıp içime dolan tuzlu sudan bahsetmiştim size. 15 kiloluk ve 70 santimetrelilik bedenimle tuzlu suyun içinde dibe doğru çökerken ben, annem yukarıda bir yerlerde beni arıyordu. Gözlerim kapanmadan önce gördüğüm son şey bu oldu. Nefesim kesilip, bilincim tamamen kapandıktan sonra rüzgar ve deniz iş birliği yapıp, sürüklediler beni karaya. Oysa annemin kucağında gülümseyerek, yeni hayatımızın kilidini kırmış gibi çıkacaktım oraya. Olmadı.. Ne annem var şimdi ortada ne de yüzlerde bir gülümseme...

Bir görevli fark etti beni önce. Anlam veremedi. İnanmak istemedi. Ortada anlam verilecek bir şey de yoktu zaten. Hala düşünüyorum neden diye. Cevap uzun, cevap can yakıcı... Sonra jandarmalar geldi, dibime kadar gelip baktılar bana. Gözlerinden birer damla yaş süzüldü hepsinin, gördüm. Dokunamadılar küçücük gövdeme. Sonra gazeteciler gelip fotoğrafımı çektiler.. Üzerimde kırmızı bir tişört, altımda mavi bir pantolon... Ve siz ailenizle akşam yemeğinizi yerken, 30 saniye göründüm ekranda. Ve siz, "Yazık" deyip yapacak bir şey bulamadınız ve döndünüz kendi hayatınıza.

Belki de unuttunuz beni. Ama ben hiçbir şeyi unutmuyorum. Ve bu hikayeyi de beni unutmayın diye anlatıyorum size. Ben, savaştan kaçan bir çaresiz... Ben, neden öldüğünü anlamayan bir çocuk... Üç yaşındaydım daha... Üç yaşındaki çocuk ne bilsin nedir savaş, üç yaşındaki çocuk ne bilsin yüzmeyi. Ben, hepimizin vicdanı, tanıyorum kendimi... Ben el kadar bir bebek...

Çölün ortasında doğdum; adını bilmediğim bir denizin kıyısında buldular cesedimi...

THE VOICE OF CONSCIENCE

İpek YÜCE

They found my dead body on the shore of a sea that I do not know. I was three years old. Maybe it is a little time for you; but it was my life. It's been three years since I opened my eyes to the world. It was three years ago when I first saw my mother and my father, it was three years ago when I breathed my first breath. And now at the end of those three years, I lay down on the shore of a sea that I do not know. My heart stopped, my breath was exhausted. First my eyes blacked out, then the sound wore off of my ears. A three-year-old child can't swim ... Three-year-olds do not know what war is ...

I'm not as lucky as some of my peers. I was born in a city where bombs and bullets were raining on. Maybe it sounds like a movie to you now. So imagine: I am an innocent child in a war movie. There is one difference: there is no studio in the view and all of the bullets are real. If it wasn't real, they couldn't have hurt my father's leg after all, right?

Instead of rushing from here and there in the green parks, I sat in the ruined houses for three years. What was happening, why were we in this situation? I had no idea. Why was my dad's leg like that, why was my mother always looking scared? I could not make sense. My mother's face didn't change even when I called her 'mommy' for the first time. She hugged me and cried. Who's have upset my mother this much?

Who knows in which condition they are now... I wonder if they are they looking for me? Or do they just lay on the shore of a sea that they do not know, just like me? Helpless. Without never completely figuring out what it was...

As I said, I'm not as lucky as some of my peers. For example, I didn't blow the candles of a cake in a crowded first birthday party. i didn't jumped into my father's neck when he returned back from work and I didn't look into the bags he brought home to check if he brought chocolate for me. I was never spoiled not even once. We had one goal: to live. And to survive, we at least had to leave our land to live more humanely. We gave away whatever we had, we got into a boat that would take us to a beautiful life. So we were hoping for it. We thought that, without fear of death and without hearing the sounds of bombs, we are heading towards a peaceful life, where we can walk freely, we can sit in a family table. When we get there, there will be a white new page ... It did not happen ...

The journey that we set out on a spring day ended in the middle of a stormy sea that night.

I am used to the sounds of screaming; but for the first time I heard a crowded screaming in a tiny boat. My mother hugged me tightly, and my father hugged my mother. Last time we looked at each other. It was the last night of everything. And when the boat stopped resisting the huge wave, we all of the children, women and men found ourselves in an ice-cold salty water.

For the most us, the sea is a fun place, I know. Most of the winter you are all waiting for the air to warm up, the scorching sun to never go missing, and for your skin to tan under the blazing sun. Maybe I would have been like you if I was a little more lucky. Is geography the destiny of man? I think we need to think about it.

Where were we? Yes I remembered. I was talking about the salty water . I have told you about the salty water that burned down my throat. While my 15-pound and 70-centimeter body was sinking down into the salty water, my mother was looking for me somewhere in the upstairs. That was the last thing I saw before my eyes closed. After my breathing was cut off and my consciousness was completely closed, the wind and sea worked together and dragged me to the land. Whereas I was smiling in my mother lap and I was going to get out there like I broke the lock of our new life. It didn't happen... now I do not have either my mom or smile in the faces.

An officer noticed me first. He could not make any sense. He did not want to believe. There was no point in making sense. I still think why. The answer is long, the answer is hurting ... Then the gendarmes came, they came to me and looked at me. I saw a drop of tear in their eyes dripping from all of them. They couldn't touch my tiny body. Then the journalists came and took my picture ... A red T-shirt and a blue pants was on me ... And while you were eating your dinner with your family, I see on screen for 30 seconds. And you said 'What a pity! And have not found anything to say and THEN turned back to your own lives. Maybe you've forgotten me. But I do not forget anything. And I am telling you this story so that you won't forget me. I am a desperate running away from war ... I am a child who does not understand why I died... I was three years old ... how should a three years old would know what war is, how should a three-year-old child know how to swim. I, all your consciences, I know myself ... I am just a baby...

I was born in the middle of the desert; they found my body on the shore of a sea that I do not know ...

DIE STIMME DES GEWISSENS

İpek YÜCE

Sie haben meine Leiche an der Küste gefunden. Ich wusste nicht einmal den Namen dieses Meeres. Ich war nur drei Jahre alt. Vielleicht ist es für euch kurze Zeit aber es war mein ganzes Leben. Es war nur 3 Jahre geworden als meine Augen öffneten. Ich sah meine Eltern zum ersten Mal vor drei Jahren und vor drei Jahren hatte ich auch meinen ersten Atemzug bekommen. Mein Herz blieb stehen und ich konnte nicht mehr atmen. Und jetzt lag ich, mit dem Körper nach unten ausgestreckt auf einer Küste. Ich wusste nicht mal den Namen dieses Meeres.

Zuerst verdunkelte sich alles vor meinem Augen, und dann hörte ich nichts mehr. Ein drei Jähriges Kind kann doch nicht schwimmen...Ein drei Jähriges Kind kann doch nicht wissen was ein Krieg ist. Ich hatte nicht so viel Glück wie meinem anderen Kollegen. In war in einer Stadt geboren wo immer Bomben explodierten. Vielleicht kommt es euch wie ein Spielfilm vor. So stellen Sie sich vor: Ich bin unschuldig Kind in einem Kriegsfilm. Es gibt nur einen Unterschied: Es gibt keine Bühne die Kugeln sind alle echt. Wen es nicht echt wäre, könnten sie mein Vaters an sein Bein nicht verletzen.

All die drei Jahre musste ich in einem zerfallenen Haus verbringen. Anstatt dessen würde ich auch gerne draußen, in den grünen Spiel plätzen sein. Was war geschehen und warum waren wir in dieser Situation waren? Ich hatte keine Ahnung. Was war mit meinem Vaters Bein passiert, und warum starrte meine Mutter ständig so mit einem ängstlichen Gesicht?

Ich konnte es nicht begreifen. Sogar als ich zum ersten Mal die ersten Wörter „Mutter“ ausgesprochen hatte, änderte ihrer Gesichts Ausdruck nicht. Sie umarmte mich und fing an mir zu weinen. Wer könnte sie so kränken? Wer weiß, in welchem Zustand sie jetzt... Wahrscheinlich suchen sie mich? Oder liegen sie auch wie ich, hilflos an einem Ufer, über die sie nicht einmal den Namen wissen. Ohne ganz verstanden zu haben was alles Passierte. Wie ich schon sagte, ich war nicht so glücklich, wie meiner Kollegen, im selben Alter.

Ich habe nie z.B. einen großen Geburtstagskuchen mit vielen Menschen zusammen an einen Tisch feiern können. Ich habe nie die Möglichkeit gehabt meinen Vater nach dem Arbeit wen er nach Hause kam, aus Freude ihn zu umarmen und dann die Tüten zu kontrollieren, ob er mir eine Schokolade gebracht hatte.

Ich wurde nie verwöhnt. Unsere einzige Ziel war überleben. Und zumindest um artgerecht zu leben mussten wir unser Land verlassen. Alles was wir in der Hand hatten, gaben wir für diesen Boot, in der Hoffnung für einen besseren Leben.

Wir haben gewünscht, eine Welt mit ohne der Todesfurcht und ohne der Bomben Anschläge, in der wir Furchtlos mit unsere Familie leben konnten. Einen ganz neues Leben wartet auf uns...

Es hat klappte nicht.

În einem Frühlingstag machten wir uns auf dem Weg und beendete mit einem Sturm im Meer. Ich war gewohnt an dem Geschrei; aber von so vielen Menschen auf so einem engen Boot hatte ich noch nie gehört. Meine Mutter umarmte mich ganz fest, ebenfalls wurde sie von meinem Vater umarmt. Zum letzten Mal hatten wir uns angeschaut.Es war ein Moment, in der alles endgültig vorbei war. Als unser Boot gegen den riesigen Wellen nicht mehr aushalten konnte, haben sich Kinder Frauen und Männer in einem salzigen eiskalten Wassern gefunden. Viele finden das Meer als Spaß voll.

Die meisten von Ihnen warten schon den ganzen Winter auf die warmen Tage, damit man durch die heize Sonne schön Braun wird und später sich zum Abkühlen in das kalte Salz Wasser zu springen. Vielleicht wäre ich auch so einer gewesen, wen ich ein bisschen Glück gehabt hätte. War es die Geographie die das Schicksal bestimmte? Darüber sollte man ein bisschen Denken. Wo waren wir stehen geblieben?

Ja, ich habe mich erinnert.

Hatte ich Salzig gesagt. Ich erzählte ihnen letztlich über das Salzige Wasser und wie ich ertrunken war. Als ich mit einem 15 Kilo Gewicht und 70 Zentimeter lange Körper zu Meeres Boden sank hat meine Mutter mich oben irgendwo gesucht. Das war das letzte, was ich sah bevor meinen Augen zu schließen. Nach dem ich nicht mehr atmen und mein Bewusstsein verloren hatte, wurde ich durch Wind und Wasser an Land gezogen. Jedoch wollte ich lächelnd in meine Mutters Schoß, auf unserem neuen Leben beginnen. Es verwirklichte nicht. Ich konnte weder meiner Mutter sehen noch ein Lächeln. Eine der Dienstlichen hatte mich bemerkt.Doch er konnte keine Bedeutung geben. Er wollte es nicht glauben.Es hatte sowieso keinen Sinn um etwas Bedeutung zu geben Ich denke immer noch an die Gründe.Es waren lange und schmerzhaft Antworten...Dann kamen die Gendarmen, und sahen mich ganz nah an. Tränen kamen aus ihren Augen. Sie hatten meinen winzigen Körper nicht berührt. Danach kamen die Journalisten und fotografierten mich. Ich trug einen Roten T-Shirt und eine blaue Hose an. Und während Sie Ihr Abendessen mit der Familie waren, erschien ich auf dem Bildschirm nur für 30 Sekunden. Sie haben nichts tun können außer Schade zu sagen und gingen alle ihre Wege fort. Vielleicht haben sie mich auch vergessen. Aber ich kann es nicht vergessen. Ich erzähle dieser Geschichte damit sie es auch nicht vergessen. ich war ein verzweifelte der aus einem Krieg flüchtete.... Ich war ein Kind der nicht wusste warum er starb. Ich war noch drei Jahre alt. Wie kann ein Drei Jähriges Kind wissen, was ein Krieg ist und wie man Schwimmen kann. Ich kenne mich, ich war die Stimme in eurem Gewissen. Ich war noch winzig klein. Ich war in der Mitte der Wüste geboren und man fand mich, am Ufer eines Meeres die ich nicht einmal den Namen wusste.

صوت الضمير

İpek YÜCE

وجدوا جثتي على ساحل بحر مجهول الاسم ثلاث سنوات كان هو عمري فقط رقم صغير بالنسبة لكم لكنها كانت حياتي فانا لم يمر على فتحي لعيناى على الحياة سوى ثلاث سنوات قبل ثلاثة سنوات كنت اول مرة ارى فيها ابي وامى كانت اول مرة اخذ فيها نفسا عميقا بداخلي وها انا الان وفي نهاية هذه السنوات موجود على ساحل هذا البحر مجهول الاسم ملقى على وجهي فقد توقف قلبي ونفد نفسي اسودت عيناى في الاول ثم انقطع ازيز صوت ادناى فالطفل في عمر الثلاث سنوات لا يعرف السباحة بل لايعرف معنى الحرب

لست محظوظا كباقي الاطفال الذين هم في سنى لقد ولدت في تلك المدينة المليئة بالقنابل ولدت وسط الرصاص ربما حكايتي سيخيل لكم انها فلم فاذا كان تخميني صحيحا فاريدكم ان تتخيلوا القصة هكذا انا هو ذلك الطفل البريى لفلم الحرب ذاك الفرق الوحيد هو انه في الحقيقة لا يوجد استوديو للتسجيل والرصاص والقنابل التي حدثكم عنها كلها حقيقة اذا كان عكس ذلك فلماذا كانت ستصاب قدم ابي بتلك الجروح البليغة اليس كذلك و على غرار اللهو واللعب في الحدائق الخضراء عشت في بيت مدمر ثلاث سنوات ماذا كان يجري لماذا نحن في هذا الوضع لم تكن لدي اي فكرة لماذا قدم ابي اصبحت على ذلك الشكل لماذا كانت في عيني امى دائما نظرة خوف لم استطع اعطاء تفسير لذلك رغم انني ناديتها بكلمة امى لأول مرة الى ان تعابير وجهها لم تتغير عانقتني فقط وبكت من كان السبب في حزنها ياترى كيف هي الان احوالهم ياترى هل يبحثون عني ام انهم مثلي الان ملقون على ساحل بحر مجهول دون جدوى فانا لم استطع ابدا فهم ماذا يحدث

مثلا اخبرتكم من قبل لست محظوظا مثل من هم في سنى فانا لم اطفي شمعة حلوى عيد ميلادي الاول ولم احظى بمائدة مليئة مثل كل طفل فانا لم اعانق ابيحتى ولم ابحت عن الحلوى في الاكياس التي يحملها عند مجيئه من العمل بل ولا مرة تجاوزت حدود الدلال كان همنا الوحيد هو العيش او القدرة على العيش مثل اي انسان لذلك تركنا بلدنا قدمنا كل مانملك وصعدنا على متن ذلك القارب املين ان يقودنا الى حياة افضل كنا فقط نامل ليس غير ذلك

كنا نظن اننا نستطيع التجول في الازقة مجددا دون الخوف من الموت اننا سنجتمع على مائدة الطعام كعائلة واحدة دون ان نسمع صوت القنابل كل هذا حلمنا به حلمنا بتلك الحياة المسالمة بتلك الصفحة البيضاء التي ستفتح لنا ونحن نصعد ذلك القارب كان يوما ربيعا عندما سافرنا كان اخر يوم لنا وسط العاصفة ووسط البحر على الرغم من اعتيادي على سماع الصراخ الى انني كنت اول مرة اسمع ذلك الصوت المتعالي من القارب الصغير الممتلئ الذي كنا على متنه عانقتني امى وابي بقوة ونظرنا الى بعضنا البعض لآخر مرة كانت تلك الليلة نهاية لكل شيء وسط موجات البحر المتعالية وجدنا انفسنا وكل من كان على متن القارب وسط مياه البحر المالحة

فكل يعلم ان البحر هو ذلك المكان الممتع فالكل ينتظر الصيف بفارغ الصبر ليستلقي تحت اشعة شمس ويلقي بنفسه في مياهه الدافئة كنت ساحظى بذلك كله لو كنت محظوظا ولو قليلا اتسائل هل الجغرافيا تعتبر قدرا في حياة الانسان على الاغلب يجب التفكير في ذلك جيدا عن ماذا كنت اتحدث نعم لقد تذكرت كنت اخبركم عن مياه البحر المالحة اللتي غرق وسطها قاربنا فعندما كان جسدي ذا الخمسة عشر كيلو غراما و السبعين انشا يغرق نحو الاسفل كانت امى في مكان ما فوق تبحت عني فقد كان هذا اخر شيء اتذكره قبل ان اغلق عيني فبعد ان انقطعت انفاسي وفقدت وعيي تماما حملتني مياه البحر الى اليابسة عكس ذلك كنت ساكون اليوم في حضن امى سعيدا ومكسرا لقيود حياة جديدة لكن للاسف لم يحدث ذلك فلا امى موجودة ولا وجهي ترسوه ابتسامه راني واحد من العاملين هناك لكنه لم يصدق ماراه لم يعطي اهتماما للموضوع ففي الاساس لم يكن هناك شيء له معنى فانا لالزلت اسال نفسي لكن الجواب سيكون طويلا وقاسيا

بعد ذلك اتى رجال الشرطة اقتربوا من بدني الصغير وكل
واحد سقطت من عينيه دمعة حزن دون ان يلمسوا جثتي
كل ذلك رايتهم وصلت الصحافة اخيرا وبدات في التقاط
صور لي كنت مرتديا قميصا احمر وسروالا ازرق فقد
ظهرت على شاشة تلفازكم لمدة ثلاثين ثانية فقط كنتم
وعائلاتكم تتناولون طعام العشاء فكان تعليقك عن
مارا يتموه بكلمة مسكين لم تكن هناك اي ردة فعل بل
وعدتم الى حياتكم المعتادة ولربما نسيوني لكن انا على
عكس ذلك فانا لم انسى اي شيء مما حدث وحكايتي هذه
اسردها لكم لكي لا تنسوني فانا هو ذلك المسكين الهارب
من الحرب انا هو ذلك الطفل الذي لم يفهم سبب موته فانا
هو ذلك الطفل ذو الثلاث سنوات فكيف لي ان اعرف
معنى الحرب او كيف لي ان اعرف السباحة فقد كنت
فقط رضيعا بحجم راحة اليد
وسط الصحراء ولدت وعلى ساحل بحر وجدوا
جثتي \\\\\\\\\\\\\\\

ГОЛОС СОВЕСТИ

İpek YÜCE

Моего тела, они нашли на берегу моря которую Я не знаю, имя. чем мне было три года. может быть маленький для вас время; но моя жизнь. Я три года открыл больше глаза на мир. Я видел своих родителей в первый раз три года назад, три года назад я взял свой первый вдох внутри. И теперь она в конце трех лет, я не знаю, название пляжа, я лежал вытянувшись лицом вниз. Мое сердце остановилось, я выбежал из дыхания. Перед глазами потемнело, а потом остановил мои уши. Три-летний мальчик, купание ... Три-летний ребенок знает, что война не знает, что такое ...

Я не так повезло, как некоторые из моих коллег. В городе, где бомбы были жиром, я родился в счете. Может быть, теперь вы чувствуете, как в кино. Итак, представьте следующее: невиновен я ребенок в военном фильме. Существует только одна разница: Мы не все факты и вести студию в середине. Они уже не вы также можете не повредить ноги моего отца не были реальными?

Когда есть пышные парки броситься туда, ветхий дымка заткнуться три года я сидел в доме. Что происходит, почему мы были в этой ситуации? Я понятия не имел. Именно из-за ноги отца, в результате чего моя мать постоянно смотрела в страхе? Значение я не мог дать. Впервые «матери» не изменились даже назвать это лицо моей матери. меня, плакал. который был настолько расстроен о моей матери?

Кто знает, в каком состоянии они ищут меня задаться вопросом ... это сейчас? Или они не знают имена на берегу моря, который находится всего они любят меня? Беспомощный. Что никогда не понимал полностью ...

Как я уже сказал, я не так повезло, некоторые из моих коллег. Во-первых, я не дую огромный торт, например, в начале переполненной таблицы. прыгнул в угол шеи, что мой папа взял меня к шоколаду, он не мог смотреть сумку в руке. Я даже не один раз от своеволия побережья. У нас была только одна цель: жить. И для того, чтобы жить, мы, по крайней мере, должны были покинуть нашу землю, чтобы жить более гуманно. То, что мы не даем, что мы имеем, мы сели на лодку, чтобы взять нас к красивой жизни. Таким образом, мы надеемся.

Мы считаем, что мы можем комфортно ходить по улицам без страха смерти, вся семья может сидеть за столом, он услышал звук бомбы, мы идем к мирной жизни. Белая страница будет открыта перед нами, когда мы получаем там ... Бывало ...

Мы отправляемся на день поездки весной, было обнаружено вчера вечером в середине бурного моря. Я кричать; но я далеко не в первый раз он был настолько переполнен в маленькой лодке. Моя мама обняла меня крепко, моя мать, мой отец. В прошлый раз мы смотрели друг на друга. Это было время, когда все окончательно. И перестаньте на лодке из-под нас Ларой огромных волн, один из десяти детей женщин на человеке, мы оказываемся в ледяном рассоле.

Забавное место для большинства из моря, я знаю. Большинство из вас теплая погода, палящее солнце, когда-либо отсутствовать, и ее под кожу во время загара вы ожидаете, чтобы прыгать в ледяную воду всю зиму. Может быть, я был бы, если бы я был немного больше повезло. Судьба человека географии прочные? Я думаю, что мы должны думать немного.

Где мы были? Да, я помню. Я рассол последнего. Я упоминаю мои ноздри горят соленую воду, заполненную внутри вас. 15 кг и 70 сантиметров моего тела, я рухнул на дно рассола, моя мама искали где-то выше меня. Это было последнее, что я видел перед закрытием глаза. Мое дыхание режется, после закрытия ветра и сделать полностью осознанное море сотрудничества, он потащил меня на берегу. Но круг моей матери, улыбаясь, как он собирался идти сломал замок на нашей новой жизни там. .. Что моя мать не имела улыбку в середине сейчас, ни лицу ...

Офицер, прежде чем заметил меня. Значение не может. Он не хотел верить. Там не было никакого смысла что-то уже дано. Я до сих пор думаю, что он рассуждает.

Ответы долго, болезненный ответ ... Тогда жандармы пришли, они смотрели на меня, чтобы прийти к моему порогу. Отфильтрованный с капелькой слезы в его глазах все, что я видел. Они не смогли выявить крошечное тело. Тогда журналисты пришли и взяли мою картину ..

Я одет в красную рубашку, синие брюки под меня ... И в то время как вы едите ужин с семьей, я появился на экране в течение 30 секунд. А ты, «Стыд» и возвращаемые говорят, что вы не можете найти что-то делать в своей жизни. Может быть, вы забыли меня. Но я ничего не забыл. И не забудь мне эту историю, я говорю вам. Я бежал от войны ... Я беспомощен, ребенок, который не понимает, почему она умерла ... Какой возраст троих я больше ... Вы знаете, что такое война три года ребенок, три-летний ребенок, что вы знаете, как плавать. Я, по совести, я знаю ... Я был ребенком себя вверх рука ...

Я родился в середине пустыни; Они нашли моего тела на берегу моря, которую я не знаю имя ...

صدای وجدان

İpek YÜCE

نامش را هم نمیفهمیدم که جسمم را از کنار یک دریای پیدا کردن جسد بی جانم را سه ساله بودم در آن زمان برای شما یک زمان بسیار کوتاه باشد شاید. اما او زنگی من است هنوز سه سال بود چشمانم روشنای دنیا را دیده بود. سه سال پیش دیده بودم که اولین بار دیدار پر از محبت پدر و مادرم را همان سه سال پیش بود که نفس عود را به راحتی توانسته بودم بیگیرم. و حال در آخرین روز های همان سه سال قرار دارم در کنار یک دریای بی سرو صدا و با جسد بی جان خود خود را دراز کشیده ام. نخست پیشروی چشمانم سیاه شد و بعدا هم قلم ایستاد شد و نتوانستم نفس بیگیرم بعدا با گوش هایم نتوانستم صدا را بشنوم. این معلوم است که طفل سه ساله در حقیقت نمیفهمد و نمیتواند که در آب آ بازی بکند. و طفل سه ساله نمیفهمد که "جنگ چیست؟"

آن شانس که بعضی هم سن هایم دارم متسفانه من من آن ندارم در زیر راکت ها و بم ها تولد شدم و کلان شدم من. گفته هایم شاید برای تان قصه یک فلم باشد اما نه اینطور نیست این یک حقیقت تلخ است. اگر به نظرتان قصه فلم باشد پس فکر کنید که من همان طفل هستم در فلم های جنگی است اما آنها فرق این است که یک استدیو نیست و همه مرمی های که مثل باران می بارد حقیقت دارد. اگر مرمی ها حقیقت نمی بود آیا میتوانستند پای پدر جانم را زخمی بکنند؟ بجای رفتن به پارک های سروسبزرگ قشنگ مدت سه سال بسیار برایم ترسناک بود. نشستم من در زیر یک چت در زیر در ویرانه های که بسیار برایم وحشتناک و درد آور بود. چه جریان داشت و ما چرا به وضعیت افتیده ایم هیچ منطق قبول نمی کرد و هیچ فکر هم نداشتیم در اصلش چرا. پا ها پدرم به این وضعیت ناگوار رسیده است؟ و چرا با نگاه های ترس و وحشت مادرم هیچ از آن چشمانی پر از محبت دور نمی شد. که بالای مادر جانم این قدر ظلم کرده بود. هیچ به لبانش خنده را ندیده بودم و همیشه اگر من ببیند بغل میکرد و گریه همین بود که رمز مادرم یافتن کردن کلیدش برایم بسیار سخت بود. که میفهمد به چه حال و احوال هستند آنها در این حال آیا به زنگ میزند یا مثل من در کنار یک دریای که نامش را نمیفهمد شاید هم در آن باشند بیچاره هیچ زمانی نخواهد فهمید که چه اتفاقی افتاد؟ و چرا ما در این که با نامش هم آشنا نیستیم مثل یک جسد بیجان خواب هستیم این سوالی است که من حالا جوابش را نتوانستم پیدا بکنم. در بالا همچنان اشاره کرده بودم مثلا مثل بعضی هم سن هایم باطالع و با شانس نبودم اینکه هیچ زمانی با چندین تن در گرد میز آمده

و با هم یک کیک بزرگ را قطع کنیم و برایم بگویند که: سالروزت تبریک باشد. اما من این شانس زندگی را از داده اند. هیچ زمان آرزو هایم به حقیقت مبدل نشد اینکه از دروازه پدرم بیاید من دویده از دستانش چیز های را که خرید کرده از دستانش بگیرم و برایش بگویم که پدر جان از بازار به من چه خریدی این فرصت را الله "ج" هیچ برایم نداده بود. میگوید که ناز اصلا هیچ نمیفهمیدم که "ناز" چیست این بود زندگی ام در طول سالیان سال. ما یک هدف داشتیم آن هم زندگی کردن زندگی برای انسان ها عاید است. و از همین جهت مجبور بودیم که خاک و وطن خود را ترک کنیم. دارو ندار خود را مانده و به کشتی سوار شدیم که ما را به یک زندگی آرام ببرد و یک حیات پر از خنده پر از محبت باید میگذرانیدیم. ما طوری امید میکردیم که دور از ترس مرگ در کوچه ها قدم بزنیم،

و دور از صدای انفجار و انتحار، و دور از قتل کشتار، یک زندگی راحت که با اهل فامیل خود گرد یک دسترخوان نشسته نان بخوریم این یکی از آرزو های بزرگ ما بود اما متسفانه... نشد... آن صفری که پر از خیالات بهاری بود حالا شروع نشده بود همان شب به آخر آنا امید های گم نام رسیده در بین دریای بزرگ غرق شدیم با آن همه آرزوها به صداهای وحشت عادت کرده بودم اما این صدا ها حس دیگری داشت اولین بار بود که وحشتناکتر از آن بود من میشنیدم جمعیت بسیار زیاد با یک قایق بسیار خورد هر کس غم جان خود را میکرد هیچ کسی به غم دیگران نبودند. مادرم من را بغل کرد پدرم مادرم را چشمانم گریه های خود را نمیتوانستند کنترل بکنند بخاطر اینکه آخرین دیدار یک پدر با زن و شوهر خود بود که بسیار غم انگیز بود شبی بود همه دیدار آخرین دیدار ها را داشت همان شب. با آن امید های بزرگ همه داشتیم مرد، زن، پیرو، جوان، خوردو، بزرگ، مثل یک یخ خود را در مابین آب دیدیم.

ژورنالایستانتان آمدند عکس های من را گرفتن در بدنم یخنکاک آبی، ویک پنطلون سیاه بود شما در آن وقت با اهل فامیلانتان من را از خــــبرهای تلوسزسون تان دید و یک کلمه تان است که همیشه آن را تکرار میکنید آن هم کلمه "بیچاره" است بس و بعدا فراموش میکنید و زندگی خودتان را ادامه میدهید. اما من هیچ چیزی را فراموش نخواهم کرد. و این قصه ها را بخطر اینکه من فراموش نکید برای حکایه میکنم. من همان کسی هستم بخاطر حفاظت از جان خود از جنگ ها گریخته به اینجا آمدم و بیچاره هستم، من یک طفل سه ساله در آن زمان نمیفهمیدم چرا هر کس بخاطر کشتن من دست بکار شدن طفل سه ساله از کجا بفهمد که "جنگ" چیست؟ طفل سه ساله از کجا بفهمد آب بازی را که از بیچاره گی به آب ها و به دریاها بزرگ غرق میشوم. من میشناسم خود را اگر شما بشناسید همان وجدان تان هستم من. و آنقدر خورد هستم کی میتوانیم بگویم مثل یک کف دست. در بین سحرا ها به دنیا آمده ام من جــــسد بیجانم را از کنار یک دریا پیدا کردن که حتی نام آنجا نمیدانستم...

برای اکثریت آب بازی کردن میتواندیک شوقو علاقه باشد میفهمم بسیاری ما در ماه هاه زمستانی صیرانه منظر می باشیم که چه زمانی زمستان خلاص خواهد شد و ما هم در کنار دریا رفته آب بازی کرده در بالای ریگ ها خواب بکنیم و غیره... بلکه برای من هم دکمی شانس داده میشد که میفهمد من همان آرزو های شما را می داشتم. آیاتقدیر یک انسان مطابق به جغرافی آن است؟ در باره این باید فکر کنیم. قصه ما ه کجا رسیده بود؟ هاااااا در بین آب های شور که 15 کیلو بدنم و 70 سانتی متر هم درازیم بود که آهسته آهسته در حال غرق به آب شور بودم. آفرین چیزی که قبل از بسته شدن چشمانم بود که مادرم به آن حال وضصیت که داشت من را فی پالید. نقسم قید شد و چشمانم بند بعد از آن لاش بیجانم آهسته آهسته توسط طوفان و آب به کنار در کشانیده شد حال این بود که میخواستم در بغل مادر جان به این همه مجادله کرده بیرون میشدم از آب اما نشد. فعلا در پیشم نه مادرم است و نه در لبانم خنده همه به خاک یکسان شده بود. یکی از وظیه داران برایم متوجه شد. اما خودش هم باور نکرد اصلش چیزی هم نبود که باور بکند. حالا هم در باره آن مرد فکر میکنم چرا باور نکرده بود؟ جوابش طولانی است. بخداز آن ژاندارم ها آمدند. تا به آخرین نقطه زیر دریا به حال زار من از چشمان همه شان اشک جاری شد. بعدا من را بیرن کشیدند هیچ کدام شان جرعت آن را نداشتن که من لمس بکنند. بعدا

АБИЙИР ҮНҮ

İpek YÜCE

Атыны дагы билбеген бир деңиздин жээгинде табышты жансыз денемди.Үч жашында элем.Силер үчүн балким аз бир мөөнөт;бирок менин жашоом.Менин көздөрүмдү дүйнөгө ачканыма үч жыл эле болду.Үч жыл мурун көрдүм биринчи жолу апам менен атамды,үч жыл мурун биринчи жолу демимди ичиме жуттум.Азыр болсо ошол үч жылдын аягында атыны билбеген бир деңиз жээгинде,бутумду узатып жатам.Жүрөгүм токтоду,демим кысылды.Көздөрүм карарды биринчи анан кулагыма үн угулбай баштады.Үч жаштагы бала сүзүүнү билет беле...Үч жаштагы бала согуш эмне экенин билет беле...

Кээ бир теңтуштарымдай шанстуу эмесмин мен.Бомбалар жааган бир шаарда,октордун ичинде төрөлдүм.Балким бир фильм сыяктуу сезилип жатат силерге.А бирок ушундай кыялдангыла:Мен бир согуш фильминдеги күнөөсүз бир баламын.Бир эле айырма бар: бир студия жок жана баары чыныгы октор.Чыныгы болбосо атамды жаракаттай алышпайт эле.

Жапжашыл парктарда ары бери ойноо турганда кулайын деген үйлөрдө үч жыл үн чыгарбай отурдум.Эмне болуп жатат,эмнеге бул абалда элек?Эч нерсени билбейт элем.Атам эмне себептен андай эле,эмнеге апам ар дайым коркуп карайт эле?Түшүнө албайт элем.Алгачкы жолу “апа” дегенимде дагы апамдын жүзү өзгөрбөдү.Кучактап ыйлады мага.Апамды ким мынчалык таарынтты?

Ким билет азыр эмне абалда алар...Кызык мени издеп жатышат бекен?Же болбосо алар дагы атыны билбеген бир деңиз жээгинде мага окшоп жатышабы?Айласыз.Эмне болгонун эч качан толук түшүнө албастан...

Башка теңтуштарымдай шанстуу эмесмин деп айттым эле го мен.Алгачкы туулган күнүмдө эл толгон бир столдун төрүндө чоң бир тортту үйлөй албадым мисалы.Атам иштен кайтканда мойнуна асылып мага шоколад алдыбы деп колундагы пакеттерге карай албадым.Бир жолу болсо дагы эркелей албадым.Жалгыз максатыбыз бар эле:Жашоо жана жашай алуу үчүн,эч болбосо адам сыяктуу жашай алуу үчүн туулган жерибизди таштап кетүүгө мажбур болдук.Эмнебиз бар жок болсо берип,бизди жакшы бир жашоого алып бара турган кайыка чыктык.Тактап айтканда биз ошентип үмүт кылып жаттык.Биз өлүм коркуусу болбостон көчөлөрдө жүрө алган,үй бүлөбүз менен бир дасторкондо отура ала турган,бомба үндөрү угулбаган,тынч бир жашоого карай баратабыз деп ойлоп жаттык эле.Алдыбызда аппак бир барак ачылат барганыбызда...Болгон жок...

Жаздын бир күнүндө чыккан жол сапарыбыз,ал түнү бороондуу бир деңиздин ортосунда токтоду.Бий үндөрүнө көнгөн бир адаммын;бирок кичинекей бир кайыктын ичинде ошончолук көпчүлүктүн ыза муңуну биринчи жолу угуп жаттым эле.Апам мени кучагына катуу кысты,атам апамды кучактады.Акыркы жолу бири бирибизге карадык.

Бардык нерсенин акыркы жолу болгон түнү эле. Астыбыздагы чоң толкундарга тиренүүдөн кайык баш тартканда, ошончо бала, ошончо аял, ошончо киши, өзүбүздү муз сыяктуу суунун ичинде көрдүк.

Көпчүлүк үчүн деңиз ырыхыт алуучу бир жер, билем. Көпчүлүгүңөр күндүн жылуусун, күн ысыгында денеңердин күнгө күйүүсүн кышы бою күтөсүңөр. Балким мен дагы ошолдой болот элем бир аз шанстуу болгонумда. География адамдын тагдырыбы?

Мүмкүн муну бираз ойлонош керек. Кайсы жерде калдык эле? Ооба, эстедим. Туздуу суу дедим эле акыркы жолу. Таңдайымды куруп ичиме толгон туздуу сууну айтып берип жаттым эле. 15 киллограмдык жана 70 сантиметрлик денем менен туздуу суунун ичинде суунун түбүнө карай чөгүп жатканымда апам жогору жакта бир жерлерде апам мени издеп жатты.

Көздөрүм жабылгандан мурун акыркы көргөнүм ал нерсе болду. Демим токтоп, аң сезимим толугу менен өчкөндөн кийин шамал жана деңиз биргелешип, мени кургактыкка сүйрөштү. А бирок апамдын кучагында күлүмсүрөп, жаңы жашообуздуң кулпуну сындыргандай чыгат элем ал жака. Болгон жок... Апам дагы жүзүбүздө жылмаюу дагы жок. Биринчи мени бир жумушчу байкап алды. Тушүнө албады. Ишенгиси келбеди.

Ал жерде түшүнө турган бир нерсе дагы жок эле. Дагы эле эмнеге деп ойлонуп жатам. Жооп узун, жооп жаныңды күйдүрүүчү...

Анан жандармалар келди, жаныма келип мага карашты баары. Баарынын көздөрүнөн жаш акканын көрдүм. Кипкичинекей денеме тийе алышпады. Анан журналисттер келип сүрөткө тартышты мени... Үстүмдө кызыл футболка, астымда көк бир шым бар эле... А силер үй бүлөңөр менен кечки тамакты жеп жатканда, 30 секундка экранда көрүндүм. Жана силер “өкүнүчтүү” деп эмне кылаарыңарды билбей өзүңөрдүн турмушуңарга кайттыңар. Балким унуттуңар мени. Бирок мен эч нерсени унутпайм. Жана бул окуяны дагы мени унутпагыла деп айтып берип жатам. Мен согуштан качкан бир айласыз... Мен эмне себептен өлгөнүн түшүнбөгөн бир бала... Үч жаштамын али... Үч жаштагы бир бала эмнени билсин согуш эмне экени жөнүндө, үч жаштагы бала сүзүштү кайдан билсин. Мен баарыңардын абийири, өзүмдү тааныйм... Мен кичинекей бир бөбөк...

Чөлдүн ортосунда төрөлдүм; атыны билбеген бир деңиздин жээгинде өлүгүмдү табышты...

VİCDANIN SƏSİ

İpek YÜCE

Adını bilmədiyim bir dənizin sahilində tapdılar cəsədimi. Üç yaşındaydım . Sizin üçün kiçik bir müddətdir bəlkə də; amma mənim həyatım idi. Mən hələ dünyaya gözlərimi açdığım üç il oldu. Üç il əvvəl gördüm ilk dəfə anamla atamı, üç il əvvəl ilk dəfə çəkdim nəfəsimi içimə. Və indi o üç ilin sonunda, adını bilmədiyim bir dəniz sahilində, üz üstü uzanmış yatıram. Ürəyim dayandı, nəfəsim tükəndi. Gözlərim qərar idi əvvəl, sonra səs kəsildi qulaqlarımdan. Üç yaşındakı uşaq üzümə bilməz ki... Üç yaşındakı uşaq bilməz ki döyüş nədir...

Bəzi yaşlılarım qədər şanslı deyiləm mən. Bombaların yağdığı bir şəhərdə, güllələrin içində doğuldum. Bəlkə bir film kimi gəlir indi sizə. Elə isə belə xəyal edin: Mən bir döyüş filmindəki günahsız uşağım. Tək bir fərq var: Ortada bir studiya yox və güllələrin hamısı gerçək. Gerçək olmasaydı atamın qıçını da yaralaya bilməzdilər onsuz da deyilmi?

Yamyaşıl parklarda oradan oraya qaçdırmaq varkən, yıxıq dökük evlərdə sus pus oturdum üç il. Nə olurdu, niyə bu vəziyyətdəydik? Heç bir fikirim yox idi. Atamın ayağı niyə elə idi, niyə davamlı qorxaraq baxırdı anam? Məna verə bilmirdim. İlk dəfə "ana" deyişimdə belə dəyişmədi anamın üzü. Sarılıb ağladı mənə. Anamı kim bu qədər üzdü?

Kim bilər nə haldalar indi... Məni axtarırlardımı görəsən? Yoxsa onlar da adlarını bilmədiklərini bir dənizin sahilində eləcə yatırlarmı eynilə mənim kimi? Çarəsiz. Nə olduğunu heç bir zaman tamamilə anlaya bilmədən...

Dedim ya, bəzi yaşlılarım qədər şanslı deyiləm mən. İlk ad günümdə izdiham bir masanın başında böyük bir tortu üfləyə bilmədim məsələn. Atam işdən dönündə boyuna atlayıb mənə şokolad gətiribmi deyə əlindəki paketlərə baxa bilmədim. Bir dəfə belə keçmədim ərköynlüyün sahilindən. Tək məqsədimiz vardı: Yaşamaq. Və yaşaya bilmək üçün, heç olmasa daha insanca yaşaya bilmək üçün buraxmaq məcburiyyətində qaldıq torpağımızı. Nəyimiz var nəyimiz yoxsa verib, bizi gözəl bir həyata aparacaq bir gəmiyə mindik. Yəni biz elə ümid edirdik. Zənn edirdik ki, ölüm qorxusu olmadan rahatca küçələrdə gedə biləcəyimiz, ailecek bir süfrəyə otura biləcəyimiz, bomba səslərinin eşidilmədiyi, dinc bir həyata doğru gedirik. Önümüzdə dümağ bir səhifə açılacaq oraya çatdıığımızda... Olmadı...

Bir bahar günü çıxdığımız səfər, o gecə sona çatdı fırtınalı bir dənizin ortasında. Qışqırıq səslərinə alışmışam; amma kiçik gəminin içində o qədər izdihamda bir fəryadı ilk dəfə eşidirdim. Anam sıx sarıldı mənə, atam da anama. Son dəfə baxdıq bir-birimizə. Hər şeyin son dəfə olduğu bir gecə idi. Və böyük dalğalara müqavimət göstərməkdən imtina edincə altımızdakı gəmi, o qədər uşaq o qədər qadın o qədər adam, özümüzü buz kimi bir duzlu suyun içində tapdıq.

Çoxunuz üçün əyləncəli bir yer dəniz, bilirəm. Çoxunuz havaların istiləşməsini, qovurucu günəşin heç əskik olmamasını və onun altında bürüncləşərkən bədəniniz buz kimi sulara atlamağı gözləyirsiniz bütün qış. Bəlkə mən də elə olardım bir az daha şanslı olsaydım. Coğrafiya insanın qədərirdimi? Yəqin bunu bir az düşünmək lazımdır.

Harada qalmışdıq? Bəli, xatırladım. Duzlu su demişdim ən son. Genzimi yandırır içimə dolan duzlu sudan bəhs etmişdim sizə. 15 kiloluq və 70 santimetrlik bədənimlə duzlu suyun içində dibə doğru çökərkən mən, anam yuxarıda bir yerlərdə məni axtarırdı. Gözlərəm bağlanmadan əvvəl gördüyüm son şey bu oldu. Nəfəsim kəsilib, şüurum tamamilə bağlandıqdan sonra külək və dəniz əməkdaşlıq edib, sürüdülər məni quruya. Halbuki anamın qucağında gülümsəyərək, yeni həyatımızın kilidini qırmış kimi çıxacaqdım oraya. Olmadı.. Nə anam var indi ortada nə də üzlərdə bir gülümsəmə..

Bir vəzifəli fərq etdi məni əvvəl. Məna verə bilmədi. İnanmaq istəmədi. Ortada məna veriləcək bir şey də yox idi onsuzda. Hələ də düşünürəm niyə . Cavab uzun, cavab can yandırdı... Sonra jandarmalar gəldi, dibimə qədər gəlib baxdılar mənə. Gözlərindən bir damla yaş süzüldü hamısının, gördüm.

Toxuna bilmədilər kiçik gövdəmə. Sonra jurnalistlər gəlib fotosəkilimi çəktilər.. Üzərimdə qırmızı bir tişört, altımda mavi bir şalvar... Və siz ailənlə axşam yeməyinizi yerkən, 30 saniyə göründüm ekranda. Və siz, "Təəssüf" deyib edəcək bir şey tapa bilmədiniz və döndünüz öz həyatınıza. Bəlkə də unuttunuz məni. Amma mən heç bir şeyi unutmuram. Və bu hekayəni də məni unutmayın deyər izah edirəm sizə. Mən, döyüşdən qaçan bir çarəsiz... Mən, niyə öldüyünü anlamayan bir uşaq... Üç yaşındayam hələ... Üç yaşındakı uşaq nə bilsin nədir döyüş, üç yaşındakı uşaq nə bilsin üzməyi. Mən, hamınızın vicdanı, tanıyıram özümü... Mən əl qədər bir körpə...

Səhranın ortasında doğuldum; adını bilmədiyim bir dənizin sahilində tapdılar cəsədimi...

GLAS VESTI

İpek YÜCE

Našli so moje telo na obali na morju, katerega imena ne poznam. Bil sem star komaj tri leta. To morda malo časa za vas; ampak to je moje življenje. To je bilo tri leta, odkar sem odprl oči na svetu. Prvič, ko sem ga videl pred tremi leti, moja mama in oče. Vdihniti zrak prvič pred tremi leti. In zdaj na koncu teh treh letih, sem ležala na bregu videti moj obraz navzdol, katere ime ne vem. Moje srce ustavilo, moj dih je exhausted. first svetloba zapustila moje oči, kot dih levo prsni. Otrok od treh let, ne vem, kako plavati ... Otrok od treh ne ve, kaj boj je ...

Kdo ve, kaj stanje skušajo me sprašujejo, ... je pa zdaj? Ali ne vedo imena na obali na morju, ki leži tik me rad? Nemočni. Kaj je, da nikoli popolnoma razumel ...

Nisem tako srečen, kot nekateri moji vrstniki. V mestu, kjer so bile bombe maščobe, sem bil rojen v vodstvu. Mogoče zdaj počutite kot film. Tako si predstavljam naslednje: Jaz sem nedolžen otrok v vojni film. Obstaja samo ena razlika: Nimamo vseh dejstev in vodi studio v sredini. Ti že ne lahko tudi ne boli mojega očeta noge niso bili pravi?

Ko so bujne parki tam hitenja, Oronuo meglico utihni tri leta sem sedel v hiši. Kaj se je dogajalo, zakaj smo bili v tej situaciji? Nisem imel pojma. To je zaradi očetovega nogo, zaradi česar moja mama ves čas gledal v strahu? Kar pomeni, da ne more dati. Za prvič "mati" se ni spremenilo niti call it mamin obraz. Mi, jokala. ki je bil tako razburjen o moji materi?

Kot sem rekel, da nisem tako srečen nekaj mojih vrstnikov. Najprej nisem razstrelil veliko torto, na primer, na začetku nabito polni mizi. skočil v kotu vratu, da je moj oče me je peljal na čokolado ni mogel videti vrečko v roki. Nisem niti enkrat od waywardness obale. Imeli smo samo en cilj: za življenje. In, da bi živeli, smo vsaj morali zapustiti našo zemljo, da bi se bolj humano živijo. Kaj ne damo, kar imamo, smo se vkrcali na ladjo, da nas popeljal v lepo življenje. Zato bi tako upamo. Mislimo, da smo lahko udobno hoditi po ulicah brez strahu pred smrtjo, cela družina sedi za mizo, je slišal zvok bomb, bomo proti mirno življenje. Bela stran se bo odprla pred nami, ko smo prišli tja ...kaj se je zgodilo ...

Smo se odpravili na spomladanski izlet, je bilo ugotovljeno, sinoči sredi vihnem morju. sem kričati; vendar sem daleč od prvič je bilo tako gneča v majhnem čolnu. Moja mama objela me je tesen, mojo mamo, očeta. Nazadnje, ko sva se spogledala. To je bil čas, ko je vse, kar je dokončna. In nehaj z ladjo iz pod nami Lara diren ogromnih valov, eden od desetih otrok, žensk na človeka, smo se znašli v ledeno slanici.

Zabavno mesto za večino od morja, vem. Večina vas toplo vreme, žgoče sonce nikoli biti manjka, in ji pod kožo, medtem ko strojenje ste pričakovali, da skoči v ledene vode celo zimo. Mogoče bi mi bilo všeč, če bi bil malo bolj srečni. Usoda geografijo Sturdy prehrano? Mislim, da moramo razmišljati malo.

Kje smo ostali? Ja, se spomnim. Sem medija zadnji. Sem omenil moje nosnice zapisa-ti slano vodo napolnjena v tebi. 15 kilogramov in 70 centimetrov v mojem telesu sem propadel na dnu slanici, moja mama je iskal nekje nad mano. To je bilo zadnje, kar sem videl pred zaprtjem oči. Moj dih se reši, po zaprtju veter in se povsem zavestno morij sodelovanja, me je vlekel na obalo. Toda mamin krog, nasmejan, kot da se dogaja, da gredo zlomil ključavnico na naše novo življenje tam. .. Kaj je moja mama ni imela nasmeh na sredini zdaj niti soočiti ...

Policist me je pred opazil. Pomen ni mogel. On ni hotel verjeti. Ni bilo smisla nečesa že dana. Še vedno mislim, da je razlogov. Odgovorov dolgo, boleče odgovor ... Potem so žandarji prišli, jih pogledal do mene, da pridejo na pragu. Filtrirana s kapljico solzami v očeh vse, kar sem videl. Jim ni uspelo izkoristiti drobceno telo.

Potem novinarji prišel in vzel mojo sliko .. sem nosil rdečo majico, modre hlače pod mano ... In medtem ko jeste večerjo s svojo družino, sem se pojavil na zaslonu 30 sekund. In ti, "Sramota" in vrnil pomeni, da ne more najti nekaj storiti v vašem življenju. Mogoče si me pozabil. Ampak ne pozabi ničesar. In ne pozabite, mi to zgodbo ti pravim. Sem pobegnil iz vojne ... sem nemočna, otrok, ki ne razume, zakaj je umrla ... Kaj je starost treh sem bil bolj ... veš kaj vojna tri leta star otrok, tri leta star otrok, kaj znaš plavati. Jaz, v vseh vesti, vem ... sem bil še otrok sem se z ...

Rodil sem se v sredi puščave; So našli na obali iz morja ne vem imena mojega telesa ...